

Előfizetési árak:

Évönként	10	frt	—	kr.
Félévre	5	»	—	»
Negyedévre	2	»	50	»
Egy óra	—	»	85	»
Egyes szám ára	4	kr.		

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT, Mária-utca I. sz.

a kir. ítélőtábla épületével szemben.

tovább az előfizetésekre és a lap szétválására vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca I. sz. szám
I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratok vissza nem adatnak

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek 16

Színház és színügyi bizottság.

Pécs, 1895. augusztus 2.

Színházunk építése befejezéséhez közeledik; pár hó múlva bevonulnak Thália papjai és papnői abba a fényes csarnokba, melyet Pécs város áldozatkészsége emelt számukra. Sok pénzbe került a városnak ez a színház, természetes dolog tehát, hogy most előtérbe tolul az a kérdés, mit nyujt a szerződött szinigazgató azért az áldozatért, melyet a város rendelkezésére bocsát?

Laikus ember erre azt feleli, hogy nyujtson érte jó szini előadásokat, mert hát a városnak se lehetett a színház építésével más célja, mint hogy a lakosságnak nemesebb szórakozást, kedélynemesítő művelzetet szerezzen s így egy nagy kulturszükségletet kielégítsen, a melyre nézve az igényeknek természetesen azok között a korlátok között kell mozogniok, a melyeket anyagi segélyforrásaink szabnak meg: nem szabad mindenben művészi tökélyt követelnünk, de viszont az igazgató se követelje tőlünk, hogy csupa hazafiságból hallgassunk végig oly előadásokat, a melyek figyelmünket lebilincselni, érdeklődésünket felkölteni nem képesek, sőt talán éppen szánalmat vagy boszankodást volnának hivatva felidézni a művelt hallgatóság körében.

Ezek azok a szempontok, melyeket ha sem a közönség, sem a szinigazgató szem elől nem téveszt, meglesz a tökéletes harmónia, s a közönség és igazgató egyaránt meg lesznek elégedve egymással.

A közönséget természetesen megrendszabályozni, előírni neki, hogy az adott viszonyokat meghaladó műgényeket ne támaszson, semmiféle hatásának nem áll hatalmában: ezt teljesen a közönség józan belátására kell bízunk; aki csupa bevezetett művészt akar látni, az menjen a fővárosba, de a ki megelégszik összevágó, kerekded előadásokkal, annak ezt a mi színházunkban is fel kell találnia.

Ebben a tekintetben pedig a legnagyobb biztosíték a szinigazgatónak saját jól felfogott érdeke,

mely parancsolólag írja elő neki, hogy jól megválogatott, változatos műsorral és minél szabatosabb előadásokkal lépjen a közönség elé, mert csak így számíthat — főleg nálunk — a közönség hathatós támogatására, míg elcsépelelt darabok pongyola előadására bizony semmiféle hatalom közönségünket beparancsolhatni nem fogja.

Mindezek figyelembe vételével már most az a kérdés, hogy miféle befolyás biztosítsák a színháztulajdonos városnak, illetve az ennek nevében intézkedni hivatott színügyi bizottságnak a szintársulattal szemben?

Irányadó körökben, sőt a napi sajtóban is olyféle nézetek nyilvánulnak, melyek nemcsak az igazgató szerződtetését, de a műsor egybeállítását s a szintársulat tagjainak összeválogatását is feltétlen hatalommal a színügyi bizottság hatáskörébe öhajtanák utalni.

Ha tisztán abból a szempontból indulunk ki, hogy a város 400.000 frtjába kerülő új színházát ingyen bocsátja az igazgató rendelkezésére, sőt azt saját költségén világíttatja és fűteti, nem lehet méltánytalan dolognak tartanunk, ha a város minél nagyobb befolyást iparkodik biztosítani magának a szintársulat belügyeibe is, mit aztán a színügyi bizottság utján gyakorolna; de ha más részről azt vesszük figyelembe, hogy egy ilyen „minden lében ká nál” színügyi bizottság működése nemhogy emelőleg hatna bármely társulat művészi színvonalára, de rendszerint vagy privát szekaturák, vagy illetéktelen protekciók révén akadályozza a jó igazgatót a szakértelme által megkívánt szabad mozgásban a nélkül, hogy egy rossz igazgató hibáit ellensúlyozni képes lenne, hisz a legkényelmesebb dolog a világon minden rossz előadásért, minden rendtelenségért a felelősséget a színügyi bizottságra hárítani: akkor nem tarthatjuk kívánatosnak a bizottság döntő befolyását minden belügyre kiterjeszteni.

Lelkesedjék a szegedi színügyi bizottság szabályzatáért, aki akar, de nekünk bizony az ilyen bizottsági működés mellett mindig a bécsi „Kriegsrath” jut eszünkbe, a mely a hadvezéreknek szigorúan előírt minden hadmozdulatot. Azok

a próbaelőadásokra való nagyképtűsködő utazgatók, a színészek és színésznők közt való nagyuri válogatás, hol nem mindig a művészi szempont az irányadó, 5—600 frtos énekesnő szerződtetésének előírása stb. éppen nem szolgálhatnak biztosítékkal arra, hogy a közönség műgényei kielégítésre találjanak, mert utóvégre a színügyi bizottság tagjai is emberek s lehetnek, a mint sokszor vannak is, a közönség többségétől eltérő gustusaik, a minek következménye aztán az a már sok helyt tapasztalt jelenség, hogy a mely társulattal a szini bizottság meg volt elégedve, azt a közönség tartotta rosznak és megfordítva.

A szini bizottságnak tehát legfőbb gondját képezze a megbízható és szakavatott szinigazgató megszerzése s ha ez sikerült, a többi bátran rábízhatjuk az igazgatóra, kit a saját érdeke utal arra, hogy jeles és változatos műsort állítson össze és minél jelesebb erőket szerződtessen, mert csak ezzel érdemelheti ki a nagy közönség pártfogását, mi legbiztosabb fokmérője annak, hogy a közönség meg is van elégedve; egyebet pedig a szini bizottság se célozhat.

Kiállítási szédelgők.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1895. augusztus 2.

Nem is olyan régen volt, hogy ne emlékezhetnénk reá olvasóink ama lapunkban is közölt hírre, mely szerint a legutóbb megtartott berlini iparkiállításán Csukás Zoltán, Bencsenleiner Sándor és Winter Károly derék helybeli iparosok első osztályú kiállítási aranyérmét, elismerő oklevelet és egy külön színes szalagon hordható érdemkeresztet kaptak.

Örömmel regisztráltuk e hirt akkor, mert csak a külföld elismerését láttuk a magyar ipar iránt benne, és bizonyos lokál patriotizmus mozdult meg bennünk, látva, hogy pécsiek a kitüntettek.

Azóta egyik lapunkunk hozta, hogy Scholtz Antal, az új sörgyár tulajdonosa is kapott hasonló kitüntetést a lyoni kiállításon. És még vagy tizen a helybeli iparosok közül, a kiknek kitüntetésit a többiekkel lapunkban annak idején csak azért nem közöltük, mert erős volt a gyanunk, hogy ily tömeges pécsi kiállító, a kik közül a budapesti országos

— Lehet, hogy mindent tud az ezredesné arról a régi bolondságról, — gondolá magában, — de hátha csak pillanatnyi homályos visszaemlékezés adta ajkaira az Ottó nevé? Szegény kis Horler még ma is élhetne, ha azon a szerencsétlen éjjelen nem zörög az ablakomon. Az ezredesné már talán el is feledhette annak a dragonos tisztnak a nevét, hisz tizenkét év nagy idő! Eh bien, higyjük a legjobbat!

Aztán olyan nyugodt eleganciával vett az eléje tartott tálból egy darab poulardot, mintha soha még csak hírből se hallotta volna az ezredesné által említett szomorú párbajnak. Szokott eleveségével cevegett jobbra balra, s mikor a köpcös kis generális hozzájött poharával kocintani, utolsó cseppig kiitta a madeirával kevert vértüzesítő francia pezsgőt.

Ágnes comtesse is, ki most volt először férfiak társaságában, annyira kellemesnek találta a nagy teremben uralkodó hangos jókedvet, hogy naiv kacagással így szólt anyjához:

— Mennyivel jobb itt, mint azok között a fanyar klastromzámák között. Eleinte fájt utánok a szívem, de most már nem szeretnék náluk lenni.

— Hahaha, ma'mie, igazán örülök, hogy szépnek találod az életet, — felelé a grófnő — hát ha majd akad ügyes vezetőd, ki sorra mutogatja előtted azokat az örömeiket, amik bennünket nőket joggal megilletnek, ilyen ügyes kalauzra találni kedvesem a nő végcélja...!

A menu végeztével tanca kerekedett a fiatal-ság. Az arany zsinóros daliákon egy cseppet sem látzott meg a hosszú marsok és attakok okozta törődés; olyan tüzzel táncoltak, mintha a coillagos mennyországba akartak volna elreptülni a karjaikon libegő rizapiros tündérekkel. Ágnes egy divatosan

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Asszony-diplomata.

Waldenburg grófnő még miudig kívánatos szép asszony, akiről senki se hinné el, hogy a negyven felé közelget. Lányos kedélye még mindig pajkos, tejszinű arcának halaványpiros rózsái még mindig nyíllanak. Férje dragonos kapitány volt, ki inkább kedvelte a jó sört, mint a szép asszonyt; nem sokat törődött a feleségével s így ez szabadon élhetett minden szeszélyének, hóbortjának. Még azt sem vette nejtől zokon, hogy ez állandóan a legsnájdigabb fiatal tisztekkal udvaroltatott magának. Hires is volt ám ez a kacér katonamenyecske azokról a majdnem kompromittáló pikáns kalandokról, melyek a garnizon hölgyei és tisztjei közt keringtek. Nőtlen leutnantokkal versenyt pezsgőzni, vagy a lovat férfimódra megülni nála ép oly megszokott dolog volt, mint más asszonynál a toilette-csinálás. Excentrikus hajlamai-ból csak azóta engedett valamit, mióta özvegységre jutott egy este az officirsz kantinból hozták neki hírről, hogy az öreg grófot a tarokknál megütötte a guta és ott meg is halt.

— A sör ölte meg a vén kakadut, hisz par jour elfogyasztott egy félakót, — felelé a nagy bőrpuffon unalmasan ásitva, — mindig mondtam neki, hogy az ilyen kopasz trottilnak már csak limonádé való.

A grófot aztán fényes katonai parádéval beszentelték s hazaszállították a morva-oroszai családi kriptába. Az özvegy pedig divatosan meggyászolta s

csakhamar el is felelte az őseihez megtért derék kapitányt. Egy leányuk volt a gráci Notre Dameoknál, a tizenöt éves Ágnes comtesse, kit a haláleset után következő hónapban hazahozatott a klastromból, aztán egy esztendőre becsukatta palotája kapuit.

A következő őszön nagy hadgyakorlatokat tartottak annak a városnak a határában, a melyben a szürke falu Waldenburg-kastély pompázott. Mikor a manővereknek vége lett, a legénység gulába rakva fegyvereit, a tábori sátrak alatt vigadozott; a tisztet pedig a vezérkari főnökök tiszteletére nagy bankettet rendeztek, melyen a garnizon hölgyek is megjelentek, Waldenburg grófnő, mivel a gyászt már letette, szintén ott volt leányával együtt s az asztalnál egy öszültni kezdő idegen ezredesné mellé került, ki a főhelyről mosolyogva nézegette lorgnettején az arany zsinóros, fűrgő hadfiakat. Mikor Ágneset bemutatatták neki, levette szeméről a csillogó üveget és a leány kezét megfogva, magához ölelte, hogy egészen közelről láthassa a szőke filigrán kis selyembabát. De aztán hirtelen elereszté a comtesse kezét, s ahelyett, hogy a bontonszerű kedveskedő bókokkai árasztotta el a leányt, elkomolyodott s lassan, alig hallhatólag susogta:

— Mintha csak a szegény Ottó cousinomat látám, kit ezelőtt tizenhét évvel valami banális pletyka miatt egy dragonos tiszti párbajban agyonlőtt. Mein Gott, most már legalább is őrnagy lehetne a meg boldogult.

A grófnő elsápadt e megjegyzés hallatára; de a következő pillanatban a katonabanda Radecky indulóra zendített rá, melynek heves hanghullamai csakhamar elfelejtették vele a kellemetlen ineenidst.

millennárius kiállítására alig jelentkezett egy, külföldre gravitáljon, ott szeresse meg magának a kitüntetését, holott ideháza is megtehetné, mondjuk erős volt a gyanunk, hogy egy kolossalis nemsetközi szédelő bandával állunk szemközt, a mely Magyarország több ezer becsapott iparosai és gyárosai közül a pécsieket sem felejtette ki.

Igy kaptak astán a lyoni kiállításról kitüntetései okleveleket, érmeket és a becsületrend kis keresztjét: Ganter szabó, Ruepprecht testvérek, Höfler testvérek, Jakobovits szabó, a Zsolnay-gyár stb., jól lehet 1895-ben Lyonban nem is volt semmi féle kiállítás, sőt a berlini iparkiallítás is csak belföldi kiállítások számára hozott kitüntetéseket, de akkor sem I. osztályu arany-érmeket.

Azóta astán végére jártunk a dolognak, és ma már konstatálhatjuk, hogy a magyar kereskedelmi minisztérium hallatlan indolenciája folytán ez a nemzetközi szédelő társaság több ezer iparost fosztogatott ki 50—2000 forintig összegekig, számítását az emberi hiúságra alapítván.

Hogy sorrendet tartsunk, elmondjuk, hogyan jutottunk a titok nyitjára.

Ennek a csaló bandának magyarországi képviselője, előbb „Mauthner és Herceg” cég, irodájuk az év elején még Budapesten Museum-körút 15 sz. II. em. 12. ajtó volt, később összeveszván, különváltak, és „Herceg Sándor” meg „Mauthner Zsigmond” cég alatt külön-külön folytatták az iparosok megszarolását. Az előbbinek irodája szintén Budapesten, Eötvös utca 19. sz. I. em. 11. ajtó alatt van; az utóbbiét nem tudjuk, — hát ez a két jeles firma még az év elején körlevelekkel árasztotta el az országot, melyben ajánlkoznak, hogy jó pénzért elvállalják a berlini és lyoni kiállításokon a felhívottak tárgyainak kiállítását, biztosítván előre is a sikeres eredményt és az első osztályu érmet, melynek ellenében maguknak csekély 50—200 frt honorariumot kötnek ki előre is.

Sokan lépre mentek, megfizették a kívánt díjat, igaz, hogy megkapták a kitüntetést, persze nem tudván, hogy hamis portékát vásárolnak.

Elmentek ezek a jó urak Schönwald Imre, helybeli ékszerészhez is, a ki annak idején szintén kapott azokból a körlevelekből, de biz' elfelejtett küldeni valamit a kiállításra. Beállit ez a két ur és dacára annak, hogy Schönwald mitsem állított ki, prezentálják neki a lyoni kiállítás érmét, oklevelét és a becsületrend jelvényét. Persze kétszáz forintot kértek érte.

Schönwald nem fogadta el, és egy árva krajcárt sem fizetett nekik. Ugyanígy jártak Pollák Sománál is és még többeknél, a kik elég szerencsések voltak fel nem űlni a szélhámosoknak.

Ebből aztán az következik, hogy nem is kellett tulajdonképpen kiállítani, a ki fizetett, ügyis meg kapta a kitüntetést.

Nyomozásaink során kiderült az is, hogy ezek a lyoni érmei a következő feliratot viselik: „Exposition de Lyon 1894”; — holott a fentebbi cégek valamennyien 1895-ben állították ki produktumaikat, pedig 1895-ben Lyonban nem is volt semmiféle kiállítás.

Sőt amint az előttünk fekvő hivatalos adatok bizonyítják, sem a lyoni érmei szer kiállításán; (mert

hát ilyen volt a tavalyi) sem a berlini művészeti és iparkiallítás értesítőjében — a hivatalos katalógust értjük — pécsi kiállító neve nem fordul elő. Hogy a Herceg és Mauthner cég mégis nyomtatványban igazolta a becsapottaknak a kitüntetését, azt csak úgy magyarázhatjuk meg, hogy ezeknek a csaláshoz rendszeresen szervezett irodájuk van és összeköttetések vannak egy Berlinben, mint Lyonban, a hol épp úgy kidukál az ő sápjuk, mint a többi schwindlereknek, a kik közreműködtek és közreműködnek abban, hogy ez a vállalat még most is virágozzék a kereskedelmi minisztérium elnézése folytán.

Ugyanis a pécsi kereskedelmi és iparkamara még f. évi január hó 15-én sürgős felterjesztésében felhívta a miniszter figyelmét a Herceg és Mauthner cég üzelmére, leleplezte őket egész csaló mivoltukban, de ott ráse hederítették a felterjesztésre; mert hát üzelmeket ezek a jeles firmák most is folytatják, bejárják, vagy bejáratják ügynökeikkel az országot és hasonló ígéretek mellett, hogy t. i. 200—1000 frt díj ellenében kötelezik magukat a millenáris kiállításról első díjat megszerezni.

Ez alig volna lehetséges, ha ennek a két nemzetközi csalónak cinkos társa nem volna olyan helyen, a hová nem hat el a törvény ereje és mint törvényen kívül állók, szabadon garázdálkodhatnak iparosaink becsületesen szerzett filléreivel.

Annai tény, hogy ezek a berlini és lyoni oklevelek, a melyek kabát szerint 50—1000 frt adatként el, mind hamisítványok, vagy legalább is olyan utánnyomások, melyek az illető kiállítás bezárása után a nyomda-intézet megvesztegetése útján szereztek be a csaló banda tagjai által.

Különbö ezek a jó urak, mint látszik, amugy is virágzó üzletüknek még nagyobb lendületet óhajtanak adni, a mennyiben körleveleikben még az „udvari szállító” címet is megszerzik jó pénzért, illetve vállalkoznak reá. Bármelyik külföldi udvari szállító címért 500—1000 frtot, az osztrák magyar udvari szállító címért 2000—5000 frtot kérve Mint tudomásunkra jutott, ebből a genreből is sikerült már nekik a közelmúltban néhányat elcsúntni nemcsak a fővárosban, de a vidéken is.

A hiúság vásárlására vitt enemű szédelgésekről és korrupcióról, rendjel, kitüntetés és cimkereskedésről pedig jövőben is úgy, mint most, kérielhetetlenül le fogjuk rántani a leplet, és azt kérdezzük, vajjon nem e a hatóságok és leginkább a kereskedelmi minisztérium mulasztása, hogy ilyen nemzetközi csaló banda oly nagy számmal szabadon szedheti áldozatait. Talán ott is vannak büntérsaik?!

Herceg Sándor, a firma egyik tagja különben pécsi származású, rokona a Herceg-testvéreknek; a másik Mauthner Zsigmond pedig magyarországi születésű, Pécsen is gyakran megfordult, és elegáns megjelenésével, költségeivel általános feltűnést keített kávéházi és orfeumi körökben.

Es ilyen emberek még szabadon járnak?! Ugyan kinek a szgyene ez?

Vidéki hátralekosainkat tisztelettel kérjük sziveskedjenek hátralekosaikat mielőbb beküldeni.

gönöjével egy padon üve, valami finom csipkehímzéssel volt elfoglalva. A hölgyeket köszöntve megtudta, hogy a miss csakis anyanyelvén ért s így sans gene felhasználhatta a véletlen találkozás nyújtotta kedvező alkalmat:

— Az a néhány pillanat, amit a grófnővel töltöttem, elég arra, hogy kegyedet sohse tudjam többé elfeledni. Kérem, ne utasítsa el egy komoly katona első, s mondhatom utolsó szerelmét . . .!

— De főhadnagy ur, felel elpirulva a kis comtesse, — hisz én . . . én nem akarom visszautasítani . . . mert . . . de talán jó lenne a mamának is megmondani?! Ni csak, épp itt jön, aproposra kizsithand anyuskám! . . .

Az özvegy grófné látszólag nyájasan fogadta vendégüket, ki hebegve mentegetéi tapintatlanságát, hogy az etiquette megsértésével előbb nem az anyánál tett látogatást. Waldeburg grófnő kacagva hallgatta a főhadnagyot s őt ujjával hamiskásan megfenyegette:

— Qui s'excuse, s'accuse. No ne ijedjen meg annyira, hiszen nem haragszunk ám azért olyan nagyon, hahaha! . . . Jöjjön be velünk a szalonba, hadd mutassam meg a törpe banánunkat, ép most viragzik.

A társaság aztán a kis nappali szalonban még vagy félóráig együtt volt. A grófné folyton a vendég körül forgolódott, úgy hogy ez a legszebb reményekkel hagyta el a palotát.

— Alles geht' gut, — dörmögé magában, — úgy látszik, az anya sem fogja ellenezni a házasságot, mert különben alig hívott volna meg a holnapi soirére. A kicsike meg egészen belém van habarodva; du bist doch ein pyramidaler Lackl, Godofred! . .

H i r e k.

Pécs, 1895. augusztus hó 2

— (As anyakönyvi felügyelők) szeptember hó elején foglalják el állásaikat s ezen naptól kezdve folyósította a belügyminiszter illetményeit is. Az összes anyakönyvi felügyelők augusztus 21-től 24-ig terjedő „gyakorlati tanfolyamra” vannak beidézve a belügyminiszteriumba s e négy napos kurzus alatt oktatják ki őket az anyakönyvvezetéssel járó teendőkre, míg ugyancsak szeptember hó folyamán ők tanítják meg a polgári anyakönyvvezésre az anyakönyvvezetőket.

— (Évzáró ünnepély.) A pécsi négyzeti óvoda kerti helyiségeiben f. évi augusztus hó 8-án tartatik meg az évzáró ünnepély, mely d. u. 2 órakor kezdődik és melyre a fiúk egy zászlóval, a leányok pedig egy bokrétaival fognak megjelenni. Belépti díj 50 krajcár. Kedvezőtlen időjárás esetén ez ünnepély 8 nappal később tartatik meg.

— (A közoktatási minisztérium reformja.) Egyik félhivatalos könyvmatos ma szertelen áradozások között leírja Wlassics miniszter nagyszerű reformtörvényeit, a melyek abban kulminálnak, hogy az ügyosztályokat ujonnan számozza „tárgykonszág” szerint, a különböző osztályfőnököket pedig egyszersmind összeviszva áthelyezi, előlépteti és lefokozza, mert a miniszter a rend embere Egyébként a kultuszminisztérium költségvetésének sorrendjét is felforgatta, mert türehtetlen az eddigi állapot, a mely szerint — mondja pikánsul a kis hamis könyvmatos — a felsőbb leányiskola tétele után mindjárt a bábaképző következik.

— (Felvétel a keleti akadámiába.) A cs. és kir. keleti akadémia az 1895—1896. tanév kezdetével több fizető növendéket vesz fel. A kérvények legkésőbb f. évi augusztus hó 31-ig nyújthatók be a cs. és kir. keleti akadémia igazgatóságához (Bécs, IV. Favoriten-Strasse 13. sz.), hova közelebbi értesítésekért is fordulhatni. A kérvényhez csatolandó bizonyítványok a folyamodó életkorát, honosságát, egészségi állapotát és végzett gimnáziumi tanulmányait kell hogy igazolják; a német és francia nyelv teljes ismerete is megkívántatik. Az október 1-én megtartandó felvételi vizsgálat alkalmával az ujkor történelme és az említett nyelvek írásbeli ismerete képezik a vizsga tárgyait. Az évi ellátási díj 1300 forint, mely összeg havi részletekben is fizethető. Külön fizetendő még 120 forint felszerelési illeték. Kevésbé vagyonos nemes ifjak számára vannak allami alapítványok, melyek a szükséghez képest élvezet tárgyat képezik. Szükséges azonban a szülők, vagy gyám nyilatkozata, mely szerint a tanulmányozás alkalmával felmerülő költségeket fedezni tartoznak. A tanfolyam végzett haligatói mint konzuli növendékek nyernek alkalmazást.

— (Ablak tragédia.) Szegény Jasper Teréz, bezzeg nem gondolta volna, hogy mily keeserves következményei lehetnek annak, ha valaki bakaszeretőt tart. A Mária-utca egyik házában mosogatta a tányérokát és sikálta fényesre a kövezett padlót, szorgalmas leány volt mindaddig, míg szívet el nem rabolta egy daltás Mars fi. Ez időtől kezdve csak a kapu alatt szeretett tartózkodni, itt tartva meg szerelmes légyottjait szive választottjával. Éjjel pedig a nold-

Ágnes comtesse pedig mindaddig az ablaknál állott, míg csak a legközelebbi utca kanyarulatánál a tiszt el nem tűnt szeme elől; aztán anyjához fordulva így szólt:

— Ugye anyuskám, szép férfi a Horler? Képzeld csak a kertben mit mondott!

— Nos, és mit mondott?

— Azt, hogy izé . . . hogy engem . . . sohse fog elfeledni.

— Habaha, nagyon jó emlékező tehetsége lehet, hogy még dicsekszik is vele! Egyebet nem mondott? . . . no ennyire még egy distingváltabb papagály is képes lett volna, hahaha . . . Apropos, holnap a kora reggeli vonattal a miszszel együtt Budapestre fogsz utazni a nagyapa születés napjára. Én majd csak egy nappal később foglak benneteket követni. Megértette az én bogaram?

— Amint parancsolod kis anyám.

Igy történt aztán, hogy mikor másnap Horler megjelent a soirén, csak az anyagrófnő várakozott reá a kis ebédlöben. Az erős esbouquettől illatos szobát rózsaszínű diskrét fény árasztá el, mely csábos világitásban tünteti föl a kalavány kék selyem negligébe öltözött szép asszonyt, ki helyéről föl se kelve kacér mosolylyal fogadá a belépő tisztet.

A menüt az öreg Georges hordta föl, az erős borokat és liquót pedig maga a grófné töltögeté, még pedig oly gyors tempóban, hogy mire a theat szervirozták: a főhadnagy alig tudott hevesen hullámozó vére cepongásainak gátat vetni. A thea után a szép asszony egy kis puffon végigdölvé, kacagva monda a lovagnak.

— Nos monsieur, most mutassa meg, hogyan tud udvarolni?!

világ derengő fénye mindig az ablakhoz csalta szerelmes leányzókat. Tegnap éjjel is együtt susogtak az ablaknál. Arról a boldog időről ábrándozva, mikor Miska kiszabadul a katonaságtól és oltárhoz vezetheti a barátságos konyhatündért. Valami felsőbb Gondviselés éppen akkor vezette arra a katonai őrzőjáratot, mely abban a pillanatban csipete nyakon az engedély nélkül éjszakázó bajtársat, midőn tubicájának segítségével az ablakon át a szobába akart ugrani. Szegény Miska most az egyesben búslakodik, hogy oly sokáig nem láthatja viszont kedves Terkáját.

— **(Dankó Pista)** és társulata ma (pénken) tartja a Scholz féle sörcearnok nagy termében harmadik dalestélyét, mely ezen helyiségben az utolsó leendő.

— **(Pincér gyűlés.)** A helybeli pincérek tegnap este a Dollinger-féle helyiségben Kovácsics István főpincér elnöklete alatt ülést tartottak, mely alkalommal a nyugdíjalap megvitatásáról volt szó. Az eddig összegyűlt csekély összeg a takarékpénztárban van elhelyezve s tegnap ezt ismét gyarapították. A tárgyhöz többen hozzászóltak s erélyesebb akció megindítását határozták el.

— **(Pécsi fürdővendégek Lipikben.)** A lipiki fürdőigazgatóság ma beküldött névjegyzéke szerint, ott a következő pécsi lakosok fürdőznek jelenleg: Kremer Katalin urnó leányával, vasuti hivatalnok neje, Schlesinger M. varrónő, Krausz Adolfné három unokájával, ezenkívül igen sokan a megyéből. A fürdőnek már eddig 1543 vendége volt s ilyen élénk szezont a ritkaságok közé tartozik.

— **(Országos sörárpakiállítás és vásár.)** Ma vettük az országos magyar gazdasági egyesület tudósítását miszerint a sörárpavásár már augusztus hó 10-én megnyílik. Az ezzel kapcsolatos országos sörárpakiállítás pedig szeptember hó 20–30-ig tart. Minden közelebbi adatért az országos magyar gazdasági egyesület intéző bizottságához kell fordulni.

— **(Olyan nincs . . .)** Kifogástalanul öltözött úri ember lépett be tegnap este a Király-utcai fényes kávéházba. Kényelmesen elhelyezkedett a puha divánon s nagyúr nonchalanciával rendeltette a legfinomabb likörököt, valódi francia pezsgővel öblítvén le az anis, marasquino és vanillia hátrahagyott nyomait. Szóval elénekelhetjük Dankó Pista notáját, hogy úgy mulatott, mint két gerőf. A szalonruhás pincérek elektrizálva a kilátásban levő borralaló által, egymást multák felül a szertelen előzékenységben, a főpincér elégedetten dörzsölte kezét s a kassza királynője, megfellelkezve az előtte lábatlankodó Don Jouanokról, leghódítóbb pillantásait lövelte az ismeretlen felé. Az óra mutatói gyorsan haladtak előre és az elfogyasztott nedű értéke már tekintélyes összeget kezdett kitenni, de hősünk egy percre sem ingadozott s rendíthetetlen nyugalommal fixirozta az eléje rakott italok színének élénk változatosságát. A pincérek dereka már kezdett ivalakban meggömbülni, a kassza királynője majd elolvadt a sugárzó bájtékintetektől, de elegáns lovagunk változatlan flegmával ivott s ősi szokás szerint egyre utrazott. A főpincért azonban közelebről is érdekelte a dolog s miután a likörkészletben véghezvitt pusztítás egyre tartott, udvarias hajlongások között szólította fel ismeretlenünket a félrőf hosszú kontó becses tanulmányozására. A kávéházi tanulmányok

Horlerrel megfordult a világ; szemei előtt elhomályosult minden, csak egy csuda szép nőt látott ibolyaszínű felhők mögé rejtőzve, ki enyelegve csalogatja őt magához. Füleiben andalító zene lágy akkordjai csendültek meg, melylyel devaj asszonyi kacaj lármaja vegyült össze elhaló méla harmoniában . . . Tantorogva fölkelte üléséről s a grófné előtt térdre esett.

— Ah, nem rossz! hahaha! . . . nevetett az a puffról hirtelen felugorva, maga igazán praktikus ember, mon cher Horler. De lássa, én már leide, nagyon is beleuntam az efféle ideg-rontó gyerekességbe, mert már a leányomon a sor, akihez önnek ezután a komédia után semmi köze sem lesz többé. Ha maga gentleman, úgy előtünk nem mutatja magát. Bon soir uram, a Georges majd fölsegíti a helyből; hahaha adieu, hahaha! . . .

A főhadnagy azon mámorosan még az éjjel elhagyta a várost és a geniecsapatoktól megválva, a Boszniában állomásozó bakaezredhez helyeztette magát. Az éjjeli őrszolgálaton gyakran el-elgondolkodott:

— Sok manővert mitmacholtam már s egyikem se voltam kénytelen pirulni; csak egy útközvetet vesztettem el, akkor . . . akkor este . . . avval az asszonygyal. Ej, nem is asszony az, hanem sie war selbst der lebendige Teufel! . . .

Csak azt nem tudta meg soha, hogy a szegény Ottó fivére leányát akarta feleségül venni. Arra meg pláne soh'se gondolt, hogy mekkora diplomatai talentum rejlik egy asszonyban.

száma ez által egy klasszikus példánnyal növekedett. A líkőrkedvelő gavallér megütődve pillant a vakmerő fizető pincérre s büszke hanglejtéssel ejti ki: „Olyan nincs!” — mondá s tovább iszik. Jean néz, bámul, hebeg s rohan. A következő pillanatban már a kávéháztulajdonos imponáló alakja tűnt fel a láthatáron, ki megmagyarázni iparkodik a fizetésnél fennforgó differenciákat. Ismeretlenünk nyugodtan kallgatja a sima szavakat, végig nézi a tulajdonost tetőtől talpig s füttyűrészt. A pincér gárda dühbe jön s rendőri segítséget vesz igénybe. „Fizeszen, vagy becsukatom!” — trémázik a főpincér, de a líkőrlóvagy egyetlen válasza: „Olyan nincs!” E lakonikus válasz azonban már Spártában is idejét multa s lovagunk neve kitűződv, legközelebb fog helyt állni a birói igazságszolgáltatás előtt, ha lesz bátorsága ott is ismételni: „Olyan nincs.”

— **(A keszthelyi vásár.)** A kereskedelemügyi miniszter engedélyezte, hogy a Zala vármegye területéhez tartozó Keszthely községben a f. évi augusztus hó 15-ére kitűzött országos vásár, ez évben kivételesen augusztus 15-ét megelőző csütörtökön kezdődőleg tartassék meg.

— **(Baleset és vihar a cirkuszban.)** A tegnap esti vihar nagy kellemetlenséget szerzett mindazoknak, kik az előadást végignézték. A gyenge alkotású építmény minden pillanatban összeomlással fenyegetett s a dühöngő szél portengerbe borította a cirkusz egész belsejét. A léghajó ló néven ismertes mutatványt az igazgató nem mutatta be, tekintettel a rossz időjárásra. Baleset is történt, amennyiben az egyik lovas oly szerencsétlenül bukfenezett, hogy fejét a porondra zuhant. Nagyobb baja nem történt, csak az esés szédítette el kissé.

— **(Veszett kutya garázdálkodása.)** Élénk izgatottságban tartja az egész várost az a hír, hogy tegnap este veszett kutya garázdálkodott s két gyermeket megmárt. A két szerencsétlen gyermek közül az egyik Jäger Ferenc püspöki uradalmi kocsis 4 éves Mari nevű leánya, a másik Gondos József Rókus-utcai lakos gyermeke. Az utcán játszóztak, mikor a veszett eb rájuk vetette magát, kezeit és arcukat marcangolva össze. Valahonnan a vidékről jött ide az a nagy barna kutya mely több állatot is megmárt, miért is a rendőrkapitány 40 napi vesztegzárt rendelt el az összes kutyákra. A veszett kutyát sikerült a Majláth utcában lebunkózni és a megejtett hivatalos boncolás rajta a vesztséget határozottan konstatalta. A megmárt gyermekek a budapesti Pasteur intézetbe küldetnek orvoslás céljából, a megmárt állatokat pedig rögtön agyon verték. Érdekes, hogy ez utóbbiak között macska, sőt gölya is van.

— **(Ugy nem tud szuszogni.)** Csuka Julianna szívét meglepte a szerelem, azonban ez a szerelem nem talált viszonzásra, minek következtében Julianna fölment a padlásra és a hónaljánál fogva felakasztotta magát. Ott kün a madarak csicseregtek, juhászok furulyáztak, tehének bögtek, jött, de pedig várta a halált. A halál ugyan nem Julianna megjött Julianna gazdaasszonya, a ki gyengéd szívű cselédjét ily helyzetben látva, kérdést intézett hozzá:

— Mit csinálsz, te Julesa?

— Nehéz a szívem asszonyom, hát fölakasztottam magam.

— Nem így kell azt csinálni, te Stockfish!

— Tudom én azt, épp azért próbáltam már a nyakamra is tenni a kötelet, de úgy nem tudok — szuszogni.

— **(Hová lett a csizma, István?)** Volt bizony, volt; Kukucska Istvánnak, a ki valamelyik helybeli börgyárban dolgozik, igen szép egy pár rámas csizmája volt. Olyan magasarkú; a talpa rézszegekkel kiverve, aztán csikorogni is tudott. Hejh, be büszke volt csizmáira István! Mikor ünneplőben volt, csak akkor kerítette elő a formás jószágokat a szurdókból. Ezt most már ezt nem teheti, mert a csizmákat elemelte valaki. A fajta fekete lelkű gonosz ember, a ki miatt a többi munkásoktól most ezt kellett hallania a károsnak:

— Hová lett a csizma, István?

A szegény István busan horgasztotta le a fejét s bár bántotta az incselkedés, de még jobban a csizma hosszas kimaradása, azért nyugodtan szolt; mondván:

— Majd csak előkerül

De nem került elő; a munkások meg egyre hajtogatták:

— Hová lett a csizma, István?

Istvánnál végre megtelt az öröm pohara. Bevezérlábozott a kapitánysághoz. Félve nyitotta ki az ajtót. A kedélyes Kovács biztost éppen szemközt találta magával. István köszönt; ezután számolgatni kezdte mandlijának a gombjait:

— Elmondjam, ne mondjam?

— Mit István?

— Hogy nincsen csizmam.

A biztos eimosolyodott kikent bajusza alatt és kérdezte:

— Hát háová lett a csizma, István?

De István nem szolt többet, nem mondta el, hogy panaszt akart tenni, mert ellopta a csizmáját valaki. Megfordult hirtelen s szaladt. A lépcsők aljáról kiabált csak vissza:

— A tekintetes ur is csak kinosza az embert; pedig még nem is — pajtásom.

Felhívjuk t. olvasónk figyelmét lapunk mai számban megjelent Benedek Gábor és Testvére című hirdetésre.

TÁVIRATOK.

— **Híres történetíró halála.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Sybel Henrik, a németek egyik leghíresebb történetírója, tegnap Morgury-ban meghalt.

— **Törökországi nagykövetünk betegsége.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Konstantinápolyból jelentik, hogy Calice báró, ottani nagykövetünk, a ki hosszabb ideig aggasztóan beteg volt, ma már annyira jobban van, hogy kisétálhatott.

— **Macedoniában minden csendes.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Felhivatalosan jelentik, hogy a szertekalandozó bandákat a török katonaságnak sikerült összefogdosni, és ha az orosz diplomacia újabbakat nem szervez, úgy akkor a macedoniai lázadásról többé szó sem lehet. Az egész tartomány különben is megvan rakva beszállásolt török katonasággal.

— **A spanyol királyné öröksége.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Madridból jelentik, hogy Soler végrendeletét, a mely szerint a regens királyné több milliót örökölné, ma érvénytelennek nyilvánították.

— **Leleplezések az abyssinai küldöttségről.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A római „Tribuna” az abyssinai küldöttségnek oroszországi útjáról cikkezve kifejti, hogy Dampto herceg senki más, mint Tessamo Nado fia, az állítólagos Ganame tábornoknak pedig valódi neve Balambaras Gananie, a ki Colubi mellett egy szegényes helységben néhány katona felett parancsnokol. Menelik állítólagos unokaöccse egy szegény legény, a ki Harrarban foglalkozás nélkül él. A küldöttségben résztvevő állítólagos püspök pedig Malommenek gyóntatója.

— **Átutazó bolgár küldöttség.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A bolgár küldöttség ma reggel Bécsből Szófiába indult. Budapesten a pályaudvarban kiszállottak és megébedeltek. Tüntetés nem volt.

— **Mit akar a muszka Bulgáriával?** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A „Kölnische Zeitung” most már maga is konderdálja, hogy Oroszország követeli, hogy a bolgár szobranje a porta egyetértésével válasszon új fejedelmet, a kit az összes hatalmak a porta ajánlatára elismerjenek.

— **Szerencsétlenül járt turista.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A müncheni „Neueste Nachrichten” jelenti, hogy egy oberdorfi kereskedő fia lebukott a Nebelhorn-ról és szörnyet halt.

Bűnügyi tá- gyalások.

Augusztus hó 5.

4422. Fleischmann Kálmán és társa ellen idegen ingóvagyon jogtalan megrongálása miatt.

4237. Rang Rudolf eilen szándékos emberölés bűntettének kísérlete miatt.

3966. Boros István eilea súlyos testi sértés miatt.

6116. Wollak Géza ellen csalás miatt.

Augusztus hó 8.

4234. Taubinger János és társa ellen lopás miatt.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.

Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel	5 ó. 15 p.
B.-Bródból	1807. sz. szem. von. reggel	8 ó. 01 p.
Uj-Dombóváról	1842. sz. vegy. von. reggel	8 ó. 23 p.
Bécsből	6302. sz. szem. von. d. e.	9 ó. 39 p.
B.-Bródból	1806. sz. szem. von. d. e.	11 ó. 18 p.
Budapestről	1806. sz. szem. von. d. u.	4 ó. 08 p.
Vinkevezéről	6301. sz. szem. von. d. u.	5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este	7 ó. 44 p.
Bécsből	6312. sz. vegy. von. este	8 ó. p.
B.-Bródból	1803. sz. szem. von. éjjel	11 ó. 02 p.

PÉCSRŐL INDUL:

B.-Bród felé	1804. sz. szem. von. reggel	5 óra 35. p.
Budapest	1-01. sz. gyors. von. reggel	8 óra 24. p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel	8 óra 29. p.
Vinkevoze	6302. sz. szem. von. reggel	9 óra 49. p.
Budapest	1806. sz. szem. von. d. e.	11 óra 34. p.
Uj-Dombóvár	1858. sz. vegy. von. d. u.	2 óra 44. p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u.	4 óra 20. p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este	6 óra 32. p.
B.-Bród	1808. sz. szem. von. este	8 óra 18. p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel	11 óra 30. p.

F. évi május hó 1-től a B. Bródból jövő 1807. számú és B. Bródba menő 1808. számú személy vonatoknak Mohács felé csatlakozásuk van.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENCZ

Hirdetések:

A társulat csak rövid ideig fog Pécsen tartózkodni.

Olaszországi nagy sport-circus

Igazgató: CORRADINI FERENCZ Turinból.
Pécsen felállítva a buza-téren.

Ma szombaton, 1895. augusztus 3-án

nagy ujdonsági előadás

tartatik, fényes, válogatott és felette mulattató műsorral.
este 8 órai kezdettel.

Ujdonság! Itt először! Ujdonság!

Jyoksi és Certain

Jyoksi szt.-bernhardi kutya, a magas lovariskola összes menésében idomítva. Certain a magas iskolában lovagolva és elővezetve Corradini igazgató által. E nagyszerű mutatvány Corradini igazgató saját és egyedüli találmánya.

Kivánatra még ma és holnap

A léghajó-ló

e század legnagyobb csodája, a világon egyedüli a maga nemében.

Szerelem a konyhában.

Igen mulattató nagy némajáték 4 jelenetben, előadva 30 nő és férfi által.

Záradékol:

FAKIR

A

tűzkirály.

Saját 15 emberből álló zenekar.

Nagyérdemű közönség! Pécs város és vidéke n. é. közönségének a művészet iránti pártolását ismerve, minél számosabb látogatásért esedezik teljes tisztelettel

Thaler Ede,
titkár.

Corradini Ferencz,
igazgató.

Hirdetések jutányos áron vállaltatnak el.

Üzlethelyiség-változtatás.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudomására adni, hogy

könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatvány-
raktár és papirkereskedésemmel

Pécsen, Mária- és megye-utcza sarkán

(a királyi-táblai épület átellenében) levő saját házamba költöztem át. Tisztelettel

TAIZS JÓZSEF.

Alapított
1867-ben.

Benedek Gábor és Testvére

aranyművesek és órák

BUDAPESTEN, Kossuth Lajos-utcza 17. sz.

A közelgő őszi évad alkalmából, van szerencsénk a n. é. közönség b. figyelmét országsszerte ismert cégünkre felhívni.

Arany-, ékszer-, ezüst-áru és óra-raktárunkat

a legdivatosabb tárgyakkal dúsán felszereltük, és ugy jutányossággal, mint izlésesség tekintetében a legkövetelőbb igényeknek is megfelelünk. Ugy, mint idáig, ugy a jövőben is, különös gondot fogunk a vidéki megbízások elintézésére fordítani. Nem tetsző tárgyakat vagy kicserélünk vagy azokért a pénzt visszavadjuk. — Megrendelés esetén, kérjük a kívánt tárgynak megközelítő árát velünk közölni. Minden tárgy valódiságáért írott jótállást nyújtunk.

Arany- és ezüst-árakat ingyen és bérmentve küldünk.